

Af jord er du kommet, til smykke skal du blive. Et flertal i etisk råd er kommet med nogle forslag til en liberalisering af vores begravelsesskikke. Nu skal det være tilladt at lade urnen stå i dagligstuen, selv om børnebørnene kan komme til at vælte den, så asken flyder ud over gulvet og katten forveksler det med kattebakken. Det skal også at være tilladt at droppe asken med drone hen over ens yndlings natur, selv om der er en chance for at en familie på picnic pludselig får aske i ølkrusene eller hen over remouladen. Asken skal også kunne deles, så man som død kan være i Kirke Saaby og Mallorca og Ibiza og sin favorit bodega på en gang. Det er vigtigt at de døde skal kunne

multitaske. Og endelig er der det med smykkerne. Man skal have lov til at lave et smykke af asken eller en øloplukker eller hvad man nu kan finde på. Etisk råd begrunder det med at vi skal følge med tiden. Hvis folk ønsker noget, skal de også have deres ønsker opfyldt. Men det er et skråplan uden lige. Vi skal have dyb respekt for de døde. Selv om vi er blevet til aske, skal asken behandles med stor værdighed. Hvis vi ikke kan vise respekt for de døde, kan vi heller ikke vise respekt for de levende. Asken er ikke bare aske. Asken rummer et menneskeliv. Derfor bør vi ikke tillade opdeling, udsmykning eller hjemmeplacering af det, der engang var et

menneske. Når der i øjeblikket foregår så mange tyverier på vores kirkegårde af planter, kobberfugle, blomsterbuketter er det et tegn på den mangel på respekt der kommet for de døde og de pårørendes sorg. Det er som om flertallet i etisk råd faktisk også stjæler fra kirkegårdene. De stjæler vores døde ved at lade dem blive til smykker i stedet for at hvile med fred og ro og værdighed og respekt på de lokale kirkegårde. Det er derfor vigtigt at vi har en lovgivning, hvor de døde begraves på særlige steder. Det er smukt at vi her på landet har vores kirkegårde midt i landsbyen. De døde er en del af os. Vi har ikke fortrængt hverken døden eller de døde

ved at gøre dem til smykker eller kattegrus eller ved at dryppe dem ned over vores haver og natur. Kirkegården er et andagtssted og en påmindelse om at døden eksisterer og at vi derfor skal huske at leve mens tid er. På denne sommersøndag har vi en tekst om ikke at dømme andre. Og så indleder jeg min prædiken med sarkastisk at dømme et flertal i etisk råd for at lefle for tidsånden. Men det er det de gør med deres groteske forslag. Så tilgiv mig Gud for at dømme de sikkert flinke folk i etisk råd. Jeg ved udmærket godt at retten til at dømme mennesker, ligger hos Vorherre. Og fordi Vorherre tager denne ubehagelige opgave på sig, behøver vi ikke have travlt med at

dømme hinanden. Men når det er sagt bliver vi alligevel nødt til at dømme hinanden. Det gør vi ved vores domstole. Men vi må også være dømmende, når folkekirkens dåb, vores demokrati, eller respekten for vores døde, er truet. Så må vi se splinten i vores broders øje velvidende vi har en bjælke i vores eget øje, og afsige den dom, at vi ikke kan acceptere hvad som helst. Man kan også vælge at overse splinten i sin brors øje eller i statens øje eller i verdenssituationens øje. Men er det god kristen etik? Hvad hvis splinten er at kvinderne i Afghanistan bliver undertrykt og har brug for kvinderne fra de kristne lande til at hjælpe dem fri? Eller hvad hvis

splinten i statens øje er ligegyldighed over for vores kristne arv? Eller hvad hvis splinten er at vi er blev så dødsfornægtende at vi, for at leve med døden, må gøre den til et smykke eller en øloplukker? Det er en kendsgerning at vi mennesker har fejl. Det er også en kendsgerning, at vi først og fremmest kan se fejlen hos hinanden. Men hvis man kan lide mennesker, bliver man også nødt til at lægge mærke til deres fejl. Fejl skal ikke overses. De skal rettes. Engang var der Moseloven i Det Gamle Testamente. Budene var enkle. Man var en morder hvis man slog ihjel, en tyv hvis man stjal, en horebuk hvis man var sin ægtefælle utro. Men Jesus Kristus skærper

Moseloven. Han bliver så radikal at vi føler at der ikke er plads til ham i folkekirken. Man er ikke kun morder, hvis man har slået ihjel. Man er en morder bare man har tænkt på at slå ihjel eller har sagt idiot til nogen. Man er ikke bare sin kæreste utro, hvis man har været sammen med en anden kvinde eller mand. Men blot man har kastet et lystent blik på en anden. Vi er alle lige gode. Men vi er også alle lige onde. Der er ingen af os, der ikke har slået ihjel i tankerne eller har afholdt os fra at se med lystne blikke på andre end vores ægtefælle. Der sidder en bjælke i øjet på os. Men gud ske lov og tak er der i kristendommen en lære, der hedder arvesyndlæren. Det er svært at forstå, at

fædrenes synder går igen i børnene. Men i virkeligheden er denne lære en befrielse for os. Den gør det muligt at leve med den kendsgerning, at man render rundt med en bjælke i øjet. Det onde jeg gør, gør jeg, fordi jeg er et menneske. Vi er ikke gode nok på bunden som tidsånden påstår. Derfor skal vi bekæmpe vores dårlige tilbøjeligheder ved at tage Jesus Kristus til os og stræbe efter det fuldkomne. Men selv om man har en bjælke i øjet, er man fortsat i sine gode ret til se splinten i sine medmenneskers øje, hvis denne splint truer vores frihed, vores demokrati, vores dødes værdighed, vores ret til at tro på Jesus Kristus som hele menneskehedens frelser. Gud i vold.

Amen.

